

Selvudgiver – per-olof.dk

Per-Olof Johansson

En opremsning mine digtudgivelser:

Alice er min veninde. Digte. 1972/2010

En sang på lommen. Musik: Niels Erik Nielsen. 1978.

Afvigelse: Oktav Musikforlag!

Hvor de åbner deres madkurv. Digte. Politiken Online 1994 (samme) diskette og www 1995 [netudgivelse og trykt]

Digte Online 1994. Politiken Online 1994,(samme) diskette og www 1995,(samme) e-book 2000

[Netudgivelse]

Rædsel sammen med fryd. Kald det digte. 1996

Dagenes digte. 2000

Ordsamling. 2005

Syttens digte. 2008

per-olof johansson læser digte 2005-2008. DVD 2009

Digte dagen efter. 2011

Hejkurve 2012 [netudgivelse]

Henvendelser som digte 2013

2+2 viser.. 2013 [netudgivelse]

AV 'Den ukendte forfatter's erindringer'. 2014

[netudgivelse og trykt]

Nitten croquis- digte.. 2017 [netudgivelse]

Instagram-digte.. 2018 [netudgivelse]

Selvudgiver – jeg bryder mig overhovedet ikke om ordet. Det er befængt. Noget ligger der måske i associationerne – selvbesmittelse – eller også er det den måde, det bruges på, hvor der er tale om bøger, det ikke er værd at beskæftige sig med. Det ligger immanent i ordet, at 'selvudgiver' bør man ikke være. Og i hvert fald ikke af digte!

Af den grund er det ikke altid let at vide, hvilke bøger som er udgivet af forfatteren selv. Det kan skjules på flere måder. Bogen kan udgives hos en forlægger, som sætter sit navn på udgivelsen, men hvor forfatteren ellers står for det hele, indhold, opsætning, pengene. Eller forfatteren kan kalde sig selv forlag, skjult af valget af navn.

Jeg har nu gennem 50 år udgivet adskilligt i eget regi, og måske dumt nok kaldt forlaget per-olof.dk – let gennemskueligt en selvudgiver. Farbror August sagde engang til mig, at hvis jeg engang skulle lave et firma, skulle jeg smide Johansson væk og bare kaldet det per-olof – for det er der ingen som hedder i Danmark. Så det er vel hans råd jeg har fulgt.

I vore dage er en udgivelse jo ikke altid en tryksag. Som digitale digtværker tæller jeg 7, hvoraf 2 også er trykt. Jeg debuterede i Hvedekorn i 1964 og forsøgte gennem tresserne at blive udgivet på et forlag. Da jeg kun modtog afslag, fik jeg en af min brødre til at lege forlag

under navnet 'Forlaget Lampen' og min første udgivelse skete så i 1972 med digtsamlingen 'Alice er min veninde'. Hans Jørgen Nielsen anmeldte den uvenligt i Information, men ellers hørte man ikke mere til den. Jeg genudgav den 2010, dog uden at sætte den til salg. Erfaringen havde jo på det tidspunkt lært mig, at jeg var en non-seller, den blev delt ud – til hvem ved jeg i dag ikke!.

I 90'erne kom så muligheden for print-on-demand og det kan man vel ligeså godt kalde selvudgivelser. I starten med et dødkedeligt omslag, men som sådanne udgav jeg to hos Net-Bog-Klubben 1996 og 2000. I en periode var de også på nettet, men så forsvandt de. Mine trykte digtsamlinger sluttede med 'Henvendelser som digte' i 2013, dog efterfulgt af 'AV 'Den ukendte forfatter's erindringer' hvor jeg fik plads til 8 digte og så må tælle med som digtsamling. Det skulle i alt give 16 digtsamlinger. Anmeldelser er det kun blevet til i få tilfælde, så få at jeg går ud fra at jeg og mine digte ikke kommer til at indgå i litteraturhistorien.

Jeg har netop læst et afsnit i Viggo F. Møllers 'Samliv med mig selv' fra 1954, hvor han skriver om 'Alt for tidlig succes'. Han taler jo fra den tid, hvor bøger skulle trykkes, og der er mange gode formuleringer. Dengang døde de fleste efter de to første digtsamlinger efter hans formening. Nu havde jeg jo ikke engang en succes at gå videre med, men tiden var blevet en anden og trangen til at skrive digte forsvandt ikke, trods den manglende succes. Hvor mange, der har gjort som jeg, ved jeg ikke, men det er da et fænomen, som må være relevant at studere for litteraturhistorikerne!

Jeg læser i umiddelbar fortsættelse af Viggo F. Møller, de sidste afsnit i Tove Ditlevsens 'Erindringer – barndom, ungdom'. Her fortæller hun om hvordan Viggo F. hjalp hende med at få det første digt trykt i 'Vild Hvede' og hvordan han hjalp hende med at finde en forlægger. Flere forlag afviste 'Pigesind', men Viggo F. sagde, at Vild Hvede havde en fond, der kunne bidrage til udgivelsen og så lod forlæggeren Rasmus Naver sig overtale – og Arne Ungermann tegnede forsiden gratis. Mon ikke Viggo F. har betalt det hele, så vi kan kalde det en camoufleret selvudgivelse? Når man lige har læst, hvad Viggo F. mener om de unge håbefulde, så er det virkelig et sats, han gør med Tove Ditlevsen her, som hun i hvert fald i denne bog er ham dybt taknemlig for. Siden fremstod hun jo ustopelig – men var den første bog ikke lykkedes, ved vi jo ikke hvordan det var gået.

I dag huskes Viggo F. Møller kun for sin forbindelse med Tove Ditlevsen, til nød for sit redaktørskab af Vild Hvede. At Tove Ditlevsen af sig selv skulle have fundet på, at der i Pigesind skulle stå 'Tilegnet Viggo F. Møller' tvivler jeg på, det er nok Rasmus Naver, der har givet hende et lille vink. Det var ikke dengang til at vide, at det blev et af bidragene til at holde Viggo F. Møllers navn i live. Hans eget veludviklede forfatterskab taler man ikke om. Siden jeg fandt ham engang i slutningen af 50'erne har jeg læst ham og samlet på ham. Jeg finder ham stadig værd at læse.

Om mit forfatterskab kan man læse her

'Den ukendte forfatter's erindringer'. 2014 [netudgivelse og trykt]
https://issuu.com/perolofdk/docs/ukendt_3mm

Udgivelserne kan man finde her <http://laesmig.dk>

Enkelte mangler endnu at komme på listen.

